

Dominika Gavláková, 19 rokov, Oščadnica

Koniec ma zastihol nepripravenú

Zachichoce sa a rýchlo sa schová za najbližší strom. Tentoraz som si istá, že som Joelovi unikla. Chvíľku načúvam zvukom lesa. Je to trochu desivé, pretože okolo mňa sú iba stromy a podozrivé ticho, prerušované občasným šumom vetra. Keď si to uvedomím, po celom tele mi naskočia zimomriavky a obleje ma chlad.

Za mojím chrbtom sa ozve zvuk praskajúcej vetvičky a ja sa vyľakane strhnem. Keď sa otočím, Joel je tak blízko, že ho nechtiac udriem laktom do hrude. Nepovie na to nič, dokonca sa ani nemykne, až tak je na moju nešikovnosť zvyknutý.

S úľavou si vydýchnem, že to je on a nie žiadna lesná príšera a opriem sa chrbtom o drsný kmeň stromu. Rýchlo si uhládzam vlasy, ktoré mi vietor postrapatil.

„Chvíľu som si myslela, že si ma tu nechal.“

Joelovi sa pobavenie odráža v očiach a mňa napadne, že nikdy nebol krajší. Už dlho sa tak veľmi neusmieval ako práve dnes.

Dlaňou sa zaprie o kmeň vedľa mojej hlavy a skloní hlavu, aby mi lepšie videl do tváre.

„Ak by som ťa tu nechal, umrela by si a to predsa nechceme.“

Pozriem na jeho ruku vedľa mojej tváre. Takto zblízka jasne vidím žily pod karamelovou pokožkou. Preletím očami po celej jeho ruke, na ktorej sa napínajú svaly od toho, ako sa zapiera o žijúce drevo. Oči mi chvíľu spočinú na striebornom privesku kríža, ktorý na jeho čiernom tričku žiari. Potom sa konečne zaozera do jeho tváre, zatiaľ čo Joel stále čaká na moju reakciu.

„Nemám až taký zlý orientačný zmysel.“

„Nemáš, no nemôžeš bezo mňa žiť.“

Lišiacky sa usmeje a jeho čokoládové oči skenujú celú moju tvár. Má pravdu a vie to on i ja, no aj tak nesúhlasne pokrútim hlavou.

Natiahne ku mne aj druhú ruku a natočí si na prst pramene mojich vlasov, ktoré som si nedávno prefarbila na hnedo. Ani na sekundu pri tom zo mňa nespustí zrak. Uhýbam pohľadom, pretože je pri mne veľmi blízko už dlhý čas a ja prestávam trieťvo uvažovať.

„Páčia sa mi tvoje vlasy. Páčili si mi, aj keď boli blond, ale páčia sa mi aj teraz.“

„Hm...“ Vydám zo seba a pozorujem listy stromu za jeho chrbtom.

„Fee, pozri sa na mňa.“ Jeho hlas je zrazu zachrípnutý a to ma prinúti urobiť, ako mi prikázal. Je zvláštne, že sme sa v podobnej situácii za posledné týždne ocitli už niekoľkokrát. Vôňa, ktorá má práve teraz obklopuje, je mi dôverne známa. Prášok, cukríky a Joelov obľúbený citrusový sprchový gél.

„Rozišiel som sa s Vandou.“

„Čože?“ vyhrknem a odstrčím ho od seba. „A to mi hovoríš iba tak?“

„A ako ti to mám povedať?“ Rozhodí rukami, zatiaľ čo ja sa dostávam do bezpečnej vzdialenosti od neho.

„Odkedy si sa plánoval s ňou rozísť?“ zamračím sa a prekrížim si ruky na hrudi.

Prečo mi o tom nič nepovedal? Som predsa jeho najlepšia kamarátka, mám vedieť také veci.

„Iba by si to zbytočne komplikovala,“ zavrčí zjavne podráždený mojou reakciou. Oprie sa ramenom o strom a tiež si prekríži ruky na hrudi.

„Nekomplikovala by som to! Vyhovorila by som ti to!“

„Presne o tom hovorím,“ povzdychne si.

„Vanda je predsa super. Čo na nej bolo zlé?“

Joel sa na mňa mračí. „Nebola ty.“

Minúty sa vlečú a ja iba šokovane vytriešťam na Joela oči. Zdá sa, že je rovnako prekvapený, pretože sa hodnú chvíľu ani nepohne.

„Fee,“ osloví ma mäkko.

Pokrútim hlavou. Nie, ja nemôžem byť príčinou ich rozchodu. Vanda je moja kamarátka.

Otočím sa Joelovi chrbtom a začnem si raziť cestu von z lesa.

Joelova veľká dlaň mi dopadne na zápästie a prinúti ma zastaviť. Pozorujem privesok kríža na jeho hrudi a čakám, čo mi povie.

„Vidím, ako na mňa reaguješ, Fee, takže sa ma nesnaž oklamať. Už nie sme deti, nemusíme nič predstierať.“

Mračím sa na drobný kus striebra. „Nijako na teba nereagujem.“

Joelova druhá ruka sa objaví na mojom chrbte a tlačí naň, kým sa neposuniem bližšie k nemu.

Skloní sa a prejde mi perami po pokožke tesne pod uchom.

„Si si istá?“ zavrnie mi do ucha.

Strasiem sa a šokovane zalapám po dychu. Keď sa odo mňa Joel odtiahne, spokojne sa usmieva. Udriem ho dlaňou po hrudi.

„To vôbec nebolo fér!“

„Nie je fér, že si ma donútila chodiť s tvojou kamarátkou, hoci si veľmi dobre vedela, že chcem teba.“

„To nie je pravda! Nič z toho!“

Snažím sa vykrútiť ruku z jeho zovretia, no drží ma príliš pevne. „Pusti!“

„Nechám ťa ísť. Môžeme sa tváriť, že tento deň sa nikdy nestal,“ podozrievavo naňho zaškúlim, „no najprv ma poboškaj.“

„Nebudem ťa bozkávať.“

„Prečo nie?“

„Pretože...“ Snažím sa nájsť dosť dobrý argument, no mám pocit, že môj mozog zamrzol.

„Jeden bozk.“

Zaváham, zvažujem moje možnosti. Bozk to môže iba všetko zhoršiť. No predstava, že konečne zistím, ako sa Joel bozkáva, je príliš lákavá.

„Dobre.“

Široko sa usmeje a pusti svoju ruku, ktorej sa hneď po jeho dotyku cnie. Ošijem sa. Už som sa bozkávala veľakrát, ale pobozkať Joela, to je niečo celkom iné.

„Tak dobre,“ zopakujem skôr pre seba.

Nadvihne obočie a pobavene ma pozoruje. Postavím sa na špičky a rukami sa zapriem o jeho hrud', aby som udržala rovnováhu.

„Som rada, že sa zabávaš,“ chrstnem mu do tváre.

Usmeje sa ešte širšie. „Nesmierne.“

Skôr než si to stihnem premyslieť, priložím pery na tie jeho. Chvíľu sa ani jeden z nás nehýbe, no Joel ma čoskoro objíma a tak sa už definitívne na seba lepíme.

Prekvapivo som prvá, kto z nás sa osmelí pohnúť. Jeho objatie je príjemné a jeho pery chutia ako pomarančové cukríky. Z jedného bozku sa stanú dva, potom tri a nakoniec je ich toľko, že sa úplne celá strácam a roztápam sa pod Joelovými horúcimi dlaniami.

Keď už ledva lapáme po dychu, odtiahneme sa od seba. Zosuniem sa celými chodidlami na zem a schovám si rozhorúčenú tvár do Joelovho trička. Počúvam ako mu divoko bije srdce a som si vedomá toho, že moje bije rovnako rýchlo.

„Vedel som, že mojím perám neodoláš,“ zašepká a pohladí ma po chrbte.

„Namyslený idiot.“

Nemusím Joela ani vidieť a viem, že sa uškŕňa.

„Nemyslím si, že tvojich bozkov budem mať niekedy dosť.“

Odtiahnem tvár od jeho trička, ktoré príjemne vonia a zakloním hlavu, aby som mu videla do tváre. „Ja sa s tebou nechcem príležitostne bozkávať.“

Joel si povzdychne a zloží zo mňa svoje veľké dlane. To mi príde ako znamenie, aby som od neho odstúpila a tak to urobím. Hodnú chvíľu sa navzájom prebodávame pohľadom.

„Dobre, fajn, nechceš ma, pochopil som to... Môžeme sa vrátiť domov a na všetko zabudnúť.“ Zastonám a rozhodím rukami. „Nič si nepochopil. Ja nechcem iba bozky bez istoty. Chcem všetko alebo nič.“

Joel vytreští oči, akoby som povedala niečo náramne šokujúce. S takým výrazom urobí krok ku mne a ja od neho zmätene ustúpim. To sa zopakuje ešte párkrát, kým bolestivo nenarazím chrbtom o jeden zo stromov.

„Myslíš si, že chcem kamarátstvo s výhodami?“ opýta sa ma neveriacky.

„No... a nie je to tak?“

Joel sa zasmieje. „Jasné, že to tak nie je. Chcem ťa celú, hlupáčik. So všetkými tvojimi zlými náladami, keď si hladná...“

„Ja nemám...“ Protestujem, ale Joel ma nenechá dohovoriť.

„S tvojím príšerným vkusom na filmy a úžasným zadkom.“

Pichnem mu prstom do hrude, no on svoju ruku zachytí a prepletie si so mnou prsty. Potom naše spojené ruky nechá klesnúť vedľa nás.

„Chcem s tebou ísť na debilné prvé rande a rozprávať sa o tvojich krásnych modrých očiach, ktoré už roky milujem.“

„Prvé rande nie sú debilné...“

„*To teda sú*, ale naše nebude, pretože ja som si plne vedomý do čoho idem.“

„*To teda nie si*.“

„Možno nie úplne, no chcem to skúsiť. Bude nám to spolu klapať, Fee.“

Mlčky ho pozorujem, no v jeho tvári nie je žiaden náznak toho, že by si zo mňa uťahoval.

„Ponúkaš mi všetko?“

„Som celý tvoj.“

„To je dobre, pretože ja sa nehodlám deliť.“

Usmeje sa a pobožká ma. Už je mi jedno, čo na to povie Vanda, pretože tento chalan je konečne celý môj a ja sa ho nemienim vzdať.

„Milujem ťa, Fee. Vždy som ťa miloval,“ zašepká Joel.

Výraz jeho tváre mi napovie, že čaká na to, keby mu slová oplatím. Uškrniem sa, prešmyknem sa popod jeho ruku a dostanem sa tak z jeho zovretia.

Nie žeby som to necítila rovnako, ale chcem ho trochu ponáťahovať. Rozbehnem sa pomedzi stromy a hlúpo sa chichocem. Keď nepočujem žiadne kroky, zastanem a otočím sa práve včas, aby som skončila na Joelovej hrudi. Joel ma tuho objíma.

„Ako to vždy robíš?“ zamumlem mu do trička.

Musím sa odtiahnuť a moju otázku zopakovať, aby mi Joel rozumel.

„Ako robím čo?“

„Vždy sa pohybuješ potichu. Pripadáam si pri tebe ako slon v porceláne.“

Zasmeje sa a jeho smiech otriasa aj mnou. Natiahnem ruky za jeho tvárou, pritisnem mu ich na líca a ťahám jeho tvár ku mne, až kým naše zuby o seba bolestivo nenarazia. Zastonám, no aj tak ho nepúšťam a vychutnávam si jeho bozky.

Vo chvíli, kedy to nečaká, ho znova pustím a bežím preč. Teraz sa už smejem ako blázon a bežím rýchlejšie, aby ma nechtyl.

Ani sa nenazdáam a opúšťam les. Stojím na skalnatom brale, dosť blízko priepasti. Vôbec ma nenapadne, že by som mohla spadnúť, keď si to namierim rovno na okraj brala. Som zvedavá, aká hlboká je priepasť.

„Fee, nestoj na kraji!“ zaznie mi za chrbtom Joelov rozhorčený hlas.

Viem, že sa bojí výšok, preto ho chcem trochu potrápiť. Otočím sa naňho, no stále stojím nebezpečne blízko okraja. „Pod' sa pozrieť, ako sme vysoko! Šialené!“

„Fee, prosím ťa, pod' sem...“ natiahne ku mne ruku.

V jeho očiach sa jasne zrkadlí strach. V duchu sa smejem nad tým, že večne nebojácny Joel sa niečoho naozaj bojí. Navonok sa však tvárim, že som si nevšimla jeho nefalšovaný strach a ďalej ho provokujem.

„Nebud' bojko, Joel. Je to tu stabilné.“

Párkrát dupnem nohou, aby som potvrdila moje slová. „Vidíš, úplne stabilné.“

Začujem nejaký zvuk, ktorý zaniká v Joelovom nahnevanom hlase. „Faelynn, neštví ma a chod' od tej hlúpej jamy ďalej!“

Pobavene pokrútim hlavou a posuniem sa ešte viac dozadu. Mal to byť iba žart, ale ten sa rýchlo mení na realitu, keď sa kamene pod mojimi nohami posunú a ja padám do prázdna. Nie som si istá či krik, ktorý počujem, patrí mne alebo Joelovi. V rýchlosti, v ktorej sa stráca môj život nedokážem dostatočne ľutovať môj hlúpy čin. Koniec sa neúprosne blíži a tak sa zameriam na to posledné, čo mi utkvelo v pamäti. Hnedé oči, v ktorých sa zrkadlila láska. Chcela som vrátiť čas a povedať Joelovi, ako veľmi ho milujem. Občas ľudia zabúdajú hovoriť svojim blízkym, že ich majú radi. Nemali by na to zabúdať, pretože môže byť neskoro.

Koniec môže prísť kedykoľvek. *Môj koniec ma zastihol nepripravenú.*